

Узагальнення до розділу I. Україна в роки Першої світової війни

«Українське питання» перед Першою світовою війною (1914-1918) — це питання підпорядкованого становища українців у складі Австрійської та Російської імперій.

У Першій світовій війні Україна була лише стратегічною базою, джерелом військових та економічних ресурсів, плацдармом для розгортання наступів.

Через розділеність України між двома імперіями війна стала національною трагедією братовбивства; переслідуванням за «зрадництво» з обох сторін.

Єдиним способом вивести українство з-під імперського терору були спроби українських політиків продемонструвати лояльність до імперій.

Воєнні дії на Східному фронті незмінно розгорталися на теренах України. У ході бойових дій насамперед страждали мешканці Галичини, Буковини, Волині.

Окупаційна політика урядів обох імперій полягала в грабіжницькому використанні українських ресурсів і повного викорінення українського національно-визвольного руху.

Війна спричинила формування легіону Українських січових стрільців (УСС) — зародка майбутньої національної армії. Воюючи під національним прапором, січові стрільці відрізнялися високою боєздатністю. Нерідко їхній героїзм і самовідданість рятували становище на фронті.

Війна вплинула на формування національної ідентичності українців. Вона спонукала боротися не лише за власне виживання, а й виразно заявити свої культурні, соціальні й політичні вимоги, формувала готовність захищати національні права й інтереси.

Через війну різко погіршилася якість життя людей, загострилися соціальні суперечності. Невимовно важкі умови життя на фронті та в тилу призвели до знецінення людського життя, байдужості до чужого горя.

Улітку 1917 р. відбулася повна втрата боєздатності царської армії та перетворення її на потужне знаряддя руйнівних дій, на некеровану масу, що накопичила величезну руйнівну енергію й загрожувала безпосередньо українському народу.